

ת"פ 22873/01/18 - מדינת ישראל נגד סנד אבו קביטה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 22873-01-18 מדינת ישראל נ' אבו קביטה 20 נובמבר 2018

לפני כבוד השופט בני שגיא

המאשימה מדינת ישראל

על-ידי ב"כ עו"ד ענבל בניסטי

נגד

סנד אבו קביטה

הנאשם

על-ידי ב"כ עו"ד חלאילה ג'ומעה ועו"ד עבדאללה חמדאן

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, לפי סעיף 233(2) לחוק העונשין; תקיפת שוטר, עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין; גניבת רכב, עבירה לפי סעיף 413א יחד עם סעיף 413ב(א) לחוק העונשין ונהיגה ללא רישיון נהיגה, עבירה לפי סעיף 10(א) יחד עם סעיף 38(1) לפקודת התעבורה (להלן - **התיק העיקרי**). בנוסף, צירף הנאשם תיק נוסף: ת"פ 65273-01-18 (להלן - **תיק הצירוף**) הודה בעובדותיו, ובמסגרת ישיבת היום - הורשע בעבירות של ניסיון חבלה חמורה, לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין והתנהגות העלולה להפר את שלום הציבור, עבירה לפי סעיף 216(א)(4) לחוק העונשין.
2. הצדדים לא הגיעו להסדר לעניין העונש, וכל צד טען על-פי מיטב שיקול דעתו. עובר לשמיעת הטיעונים לעונש הופנה הנאשם לשרות המבחן והוגש בעניינו תסקיר.

עובדות כתבי האישום

3. **על-פי עובדות כתב האישום המתוקן בתיק העיקרי**, בתאריך 1.1.18 בשעה 15:30 לערך, ברחוב הגליל 7 בתל-אביב-יפו, החנה יוגב נתן (להלן - **המתלונן**) את רכבו מסוג "רנו קליאו" (להלן - **הרכב**) ויצא ממנו לדקות ספורות על-מנת לפרוק סחורה. אותה עת, נכנס הנאשם ו/או מי מטעמו לרכב ונטל את הרכב ללא הסכמת המתלונן כשהוא מתכוון לשלול את הרכב שלילת קבע. בהמשך לכך, ועל רקע המתואר לעיל, נהג הנאשם ברכב, ללא רישיון נהיגה, בכביש מספר 1 מכיוון תל-אביב לכיוון ירושלים (להלן - **כביש 1 מזרח**). במועד האמור, לאחר שהמתלונן דיווח למשטרת ישראל על גניבת הרכב,

עמוד 1

החלו שוטרים בניסיונות איתורו. בשעה 16:10, או בסמוך לכך, במפגש בין כביש 1 מזרח לבין כביש 9 הבחינו השוטרים ברכב בו נהג, כאמור, הנאשם, והחלו דולקים אחריו תוך שהם מהבהבים עם פנסי נידת הסיור (להלן - **הניידת**) ומשתמשים במערכת הכריזה על-מנת לסמן לנאשם לעצור בצד הכביש.

הנאשם התעלם מדרישת השוטרים, והחל לנסוע בנתיב המיועד לתחבורה ציבורית. בהגיעם בסמוך לצומת גינות סחרוב בכביש 1 מזרח בכניסה לעיר ירושלים, הצליחו השוטרים לחסום את נתיב התנועה של הרכב, כך שהניידת עצרה במאוזן לו ומנעה ממנו להתקדם עם כיוון התנועה. בתגובה, בכוונה לפגוע בכלי תחבורה ו/או בנוסעים בנתיב תחבורה ו/או לסכן את בטיחותם, ביצע הנאשם פניית פרסה חדה ופתאומית לעברו הנגדי של הכביש, לכיוון כביש 1 מערב, תוך שעלה עם הרכב על שטח הפרדה בנוי שהפריד בין כביש 1 מזרח לבין כביש 1 מערב, וזאת שעה שנסעו בשני הנתיבים כלי תחבורה רבים, באופן שיש בו כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של כלי התחבורה ולסכן את בטיחותם של הנהגים והנוסעים בהם. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נאלצו מספר נהגים בכלי רכב, שנסעו אותה שעה על כביש 1 מערב, לבלום את רכביהם בפתאומיות, ונהג אוטובוס שנהג בקו 448 של חברת "אגד" מ.ר. 76-127-69 אשר לא הצליח לבלום את האוטובוס בזמן, פגע בדופן ימין של הרכב. כתוצאה מהפגיעה, הסתובב הרכב הגנוב מספר פעמים על הכביש עד אשר נעצר. בהמשך, יצאו השוטרים מהניידת, התקרבו אל הרכב, תוך שהם מודיעים לנאשם שבכוונתם לעצור אותו. בתגובה, פתח הנאשם את הדלת הסמוכה למושב הנהג, ותקף את השוטר עמית לרר במהלך מילוי תפקידו, בכך שבעט בבטנו. לבסוף, יצא הנאשם מן הרכב הגנוב, נשכב על הרצפה ונעצר.

4. **על-פי עובדות האישום בתיק הצירוף**, ביום 8.9.14 בשעת בוקר, בהר הבית בירושלים, שהה הנאשם בסמוך לאנשי דת מוסלמים שהיו במקום, כאשר בשלב מסוים, הגיעו למקום קבוצה של יהודים. אנשי הדת החלו לצעוק לעבר הקבוצה קריאות "אללה ואכבר", כאשר הנאשם הצטרף לצעקות ואף יידה על הקבוצה שתי אבנים שפגעו בחומה סמוכה.

תסקיר שרות המבחן

5. מתסקיר שרות המבחן עולה כי מדובר בנאשם כבן 20, שטרם מעצרו התגורר בבית דודתו מצד אימו בביר נבאללה. אביו של הנאשם תושב ישראל ואימו תושבת השטחים, אשר התגרשו כשהיה תינוק. לאחר הגירושין, עבר הנאשם להתגורר עם אימו בחברון, וזאת נישאה בשנית, מבלי שהנאשם ידע כי בעלה השני אינו אביו הביולוגי. לפני כארבע שנים נרצחה אימו של הנאשם על רקע כבוד המשפחה, ורק לאחר אירוע מצער זה, התבשר הנאשם כי בעלה של האם אינו אביו הביולוגי, וזאת בהמשך לדרישתו של הבעל כי יעזוב את ביתה. הנאשם נכנס לישראל על-מנת לחפש את אביו הביולוגי ולזכות להכרה ממנו, מהלך שנתקל בהתנגדויות מצידו של האב, שרק לאחר מעורבות בני משפחה, החליט להכיר בו, אך סירב לאפשר לו לגור עימו יחד עם אשתו השנייה וילדיו מאותה אישה. בנסיבות המורכבות שנוצרו, מצא הנאשם עצמו מתגורר אצל דודו, ובהמשך, עבר לגור עם דודתו מצד אימו, בירושלים.

הנאשם קיבל אחריות כמעט מלאה בפני שרות המבחן (עניין זה לובן במהלך הדיון והנאשם אישר

בדבריו את האמור בשני כתבי האישום), ותואר כמי שמרוכז ברצונו לעבוד ולפרנס את עצמו. שרות המבחן התרשם כי מדובר בנאשם צעיר, בלתי מגובש, אשר נראה כי רצח אימו והאירועים שהתרחשו לאחר מכן, גרמו לבלבול רגשי והשפיעו על תפקודו ועל קשייו לשקול התנהגותו, וככל הנראה, על רקע זה הסתבך בעבירות המפורטות בכתב האישום המתוקן. עוד צוין, כי קיים חשש שמא מאסר ממושך יגרום לחשיפה נוספת לגורמים שוליים, אך בהינתן העובדה כי הנאשם נעדר מודעות מלאה לחומרת התנהלותו ולנזקקותו הטיפולית, אין מנוס מהטלת עונש מאסר בפועל, אך כזה שייקח בחשבון את מצבו המשפחתי המורכב ואת הבעייתיות בחשיפה ממושכת לגורמים שוליים בין כתלי בית המאסר.

טיעוני הצדדים

6. התובעת, עו"ד ענבל בניסטי, עמדה בטיעוניה על מגוון הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ועל הנסיבות הרלוונטיות לקביעת מתחם העונש ההולם ביחס לשני האירועים. כך, ציינה התובעת כי רק בנס לא נגרם נזק חמור יותר, וממילא המתחם צריך להיות מושפע גם לפי מידת הנזק הפוטנציאלי ולא רק זה שנגרם בפועל. על בסיס הטיעונים האמורים ופסיקה שהוגשה, עתרה התובעת לקביעת מתחם כולל אחד הנע בין 3.5 שנות מאסר ל- 5.5 שנות מאסר. נטען, כי שקלול הודאת הנאשם בכתב האישום, החיסכון בזמן ציבורי ונתוניו האישיים המורכבים, מוביל למסקנה כי יש להטיל על הנאשם עונש שלא יפחת מ- 50 חודשי מאסר.

7. ב"כ הנאשם, עו"ד חלאילה ג'ומעה, עמד בטיעוניה על נסיבות חייו המורכבות של הנאשם, כפי שאלה מפורטות בתסקיר שרות המבחן, על ניסיונות הנאשם לשקם עצמו לשמור על אורח חיים ללא מעורבות פלילית, ועל האופן בו מצא עצמו מעורב בביצוע העבירות. ביחס לתיק הצירוף, הוסבר כי מדובר בעבירות שבוצעו עת היה הנאשם בן 14, על כל המשתמע מכך. הסנגור התייחס גם להודאת הנאשם וקבלת האחריות, לחיסכון בזמן ציבורי ולעובדה כי עברו הפלילי של הנאשם מינורי, ומסתכם בהרשעה אחת בעבירות על חוק הכניסה לישראל (ועבירות נלוות לכך) שהיא פועל יוצא של ניסיונו של הנאשם ליצור קשר עם אביו הביולוגי, שהוא תושב ישראל, וזאת לאחר שאימו נרצחה על רקע כבוד המשפחה. אף הסנגור הגיש פסיקה, ונטען, כי בשקלול כלל הנסיבות ועמדת בתי המשפט בתיקים דומים, מתבקשת מסקנה כי יש להטיל על הנאשם עונש מופחת באופן משמעותי מהעונש לו עתרה התביעה, ויש לשים את הדגש על ההיבט השיקומי גם נוכח גילו הצעיר של הנאשם (בן 20).

דין והכרעה

8. המעשים אותם ביצע הנאשם הם חמורים ביותר. הנאשם נמלט מהמשטרה בנהיגה פרועה, במשך זמן ממושך, באופן שהיה בו כדי לסכן את שלומם וביטחונם של נהגים רבים אחרים. צודקת התובעת כי הנזק הפוטנציאלי במקרה דנן היה משמעותי ביותר, ואין ספק כי האירוע יכול היה להסתיים בצורה חמורה בהרבה. ניתן להפנות בהקשר זה לעובדה כי הנאשם עלה עם רכבו על שטח הפרדה, וכתוצאה מכך, נאלצו מספר נהגים שנסעו על כביש 1 לבלום את רכביהם בפתאומיות, ובהמשך, אף נגרמה תאונת

דרכים. גם כשנתפס הנאשם בחר הוא לתקוף את השוטר שניגש לרכב. התנהלות זו מהווה אינדיקציה נוספת, ברורה ומובהקת, לזלזול הבוטה בחוק ובאוכפיו, ולמסוכנותו הרבה של הנאשם. לכל אלה מצטרפת העובדה כי העבירות בוצעו בהמשך לעבירת גניבת הרכב, ואין נפקא מינא לשאלה אם היה זה הנאשם שביצע את העבירה לבדו או שמא פעל בצוותא עם אדם אחר.

בית המשפט העליון עמד פעמים רבות על חומרתן הרבה של עבירות סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, וקבע, בין היתר: **"אשר הענישה בגין חייבת להיות משמעותית ומרתיעה על-מנת להילחם בתופעה ולהגן על הנוסעים בכביש ועל כלל המשתמשים בדרך"** [ע"פ 4160/14 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.2014)].

מעבר לפגיעה בערכים המוגנים של שמירה על שלום הציבור והמשתמשים בדרך, ומתן הגנה ראויה לשוטרים המבצעים עבודתם, ניתן לומר כי במקרה דנן, הפגיעה הייתה בעוצמה משמעותית, וזאת בהינתן אופיו של האירוע, משכו, והעובדה כי דובר בכביש מהיר, על כל המשתמע מכך.

קביעת המתחם צריכה לשקלל את האמור לעיל, ואף ליתן ביטוי לפסיקה הנוהגת, ובהקשר זה ראיתי להפנות לפסקי הדין הבאים:

ע"פ 2336/14 **ווערי נ' מדינת ישראל** (10.12.2014) שם, בנסיבות דומות ביותר לענייננו (לרבות עבירת גניבת הרכב ותקיפת השוטר), קבע בית המשפט המחוזי **מתחם עונש הנע בין 30 ל- 60 חודשי מאסר**, וגזר על הנאשם 40 חודשי מאסר. ערעור הנאשם נדחה.

ע"פ 5626/14 **לנקין נ' מדינת ישראל** (2.8.2015) שם, דובר על נאשם אשר נהג ללא רישיון בתוקף ובזמן פסילה, ונמלט משוטרים שביקשו לעוצרו באופן פרוץ ומסוכן ברחובות אשדוד, תוך שהוא חוצה צמתים באור אדום, נוסע על שטחי הפרדה, ונוסע בניגוד לכיוון התנועה. גם במקרה דנן, הסתיים המרדף בתאונה, שכן הנאשם באותו מקרה, התנגש באחת הניידות שחסמה את דרכו. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם הנע בין 30 ל- 60 חודשי מאסר**, וגזר על הנאשם אשר החזיק עבר תעבורתי מכביד ואף שלוש הרשעות פליליות, עונש של 50 חודשי מאסר.

ע"פ 1925/14 **עלוש נ' מדינת ישראל** (8.2.2015) שם, הורשע הנאשם בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, הפרעה לשוטר וסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, וזאת לאחר שנמלט מניידת משטרה, תוך שהוא חוצה שני רמזורים באור אדום, עובר בפראות מנתיב לנתיב, גורם לנהגים לבלום על-מנת למנוע תאונה, עד שנעצר רק לאחר שגלגלי רכבו התפרקו, לאחר שעלה על מחסום דוקרני. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם **חמש שנות מאסר לריצוי בפועל**. ערעור הנאשם נדחה.

ת"פ 37952-01-14 (מחוזי מרכז לוד) **מדינת ישראל נ' אלחמידי ואח'**, שם נדון עניינו של נאשם 1, אשר

מעולם לא הוסמך לנהיגה, ונמלט משוטרים תוך שהוא נוהג ברכב בנסיעה פרועה, סטה בין נתיבים, גרם לכלי רכב לסטות לשוליים, עלה על אי תנועה, ובהמשך ברח רגלית מהמקום. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם עונש הולם הנע בין 30 ל- 60 חודשי מאסר**. באותו מקרה, התחשב בית המשפט המחוזי בשיקולי שיקום, והסתפק בהטלת עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שרות. למותר לציין, כי בעניינו אין בנמצא שיקולי שיקום, והנתון הרלוונטי הנלמד מפסק דינו של בית המשפט המחוזי, הוא זה הקשור לקביעת המתחם.

ההגנה הגישה בטיעוניה מספר פסקי דין, בהם נקבעו מתחמים נמוכים יותר במקרים של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה [ת"פ 3395-11-12 **מדינת ישראל נ' אבו שנב ואח'** (13.3.2013); ת"פ 55613-02-14 **מדינת ישראל נ' אבו ג'אנם** (8.3.2016); ע"פ 3641/14 **מדינת ישראל נ' חסונה** (2.7.2014)]. לציין כי באותו מקרה נגזר על הנאשם בבית המשפט המחוזי עונש של 15 חודשי מאסר, כאשר במסגרת הערעור נקבע כי המתחם שנקבע בבית המשפט המחוזי אינו הולם, ויש להעמידו על **טווח הנע בין 22 ל- 48 חודשים בפועל**. גם העונש המתאים לנאשם באותו מקרה הוחמר, והועמד על **25 חודשי מאסר**. יש לקחת בחשבון כי ערכאת הערעור אינה נוהגת למצות את הדין, כפי שנעשה במקרה דנן].

השילוב שבין הערכים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירה והרף שנקבע בפסיקה במקרים דומים, מוביל למסקנה כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין **28 חודשי מאסר לבין 58 חודשי מאסר**.

באשר לתיק הצירוף - גם בהקשר זה, מדובר בעבירה הפוגעת בביטחון הציבור, הגם שיש ליתן משקל לעובדה כי בסופו של יום, אותן שתי אבנים שזרק הנאשם לא פגעו באיש, ומכאן, שמתחם העונש ההולם צריך לנוע בין מאסר מותנה לבין שמונה חודשי מאסר.

כעת, יש להידרש לקביעת העונש המתאים לנאשם, ולצורך זה, נתתי משקל לנתונים הבאים:

הודאת הנאשם - אף שעיון בתסקיר שרות המבחן אינו מלמד על הפנמה מלאה של הפסול במעשה, אין חולק כי מדובר בנאשם שהודה בפתח משפטו עוד טרם נשמעו ראיות, ויש לפיכך להעניק לו את אותה הקלה בעונש השמורה לנאשמים המקבלים אחריות על מעשיהם.

גילו של הנאשם - הנאשם צעיר, בן 20, וראיתי לתת משקל מסוים לנתון זה עת אקבע את העונש המתאים.

עבר פלילי - עברו הפלילי של הנאשם כולל הרשעה אחת מבית המשפט לנוער בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק והתחזות כאדם אחר. מדובר בעבירות שנעברו על רקע המשבר האישי הקשה שעבר הנאשם, ובמהלך ניסיונו ליצור קשר עם אביו הביולוגי. אין מדובר בעבר מכביד, ולא ראיתי בנתון זה ככזה המצדיק החמרה בעונש.

נתונים אישיים - עיון בתסקיר שרות המבחן מלמד על נתונים אישיים מורכבים ביותר. דברים אלה נאמרים הן על רקע העובדה כי אימו של הנאשם נרצחה, והנאשם מצא עצמו מגורש מביתו, בתור נער, לאחר שבעלה של אימו דרש זאת. גם סירובו הראשוני של אביו הביולוגי של הנאשם, שהוא תושב ישראל, להכיר בנאשם, על כל המשתמע מכך, הוא נתון מורכב וקשה, אשר אין ספק, כי תרם תרומה מסוימת למשבר בו היה נתון הנאשם.

נתונים אלה קשים להכלה בכל גיל, וכאשר עסקין בנאשם שהיה נער צעיר עת התרחשות האירועים, הדברים יפים על אחת כמה וכמה, ואני נכון לקבל את הערכת שרות המבחן באשר להשפעתם של אותם נתונים. ראיתי אפוא ליתן משקל משמעותי לנתונים אלה בקביעת העונש המתאים.

בסופו של יום, החלטתי להטיל על הנאשם עונש כולל הנותן ביטוי לשני מתחמי הענישה שנקבעו, כמו גם לאותם נתונים העומדים לזכותו של הנאשם, המצדיקים קביעת עונש המשקף את החלק התחתון של מתחם העונש ההולם.

לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 32 חודשי מאסר לריצוי בפועל החל מיום מעצרו - 1.1.18 ובניכוי 2 ימי מעצר נוספים (8.9.14 - 9.9.14).

ב. 6 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג פשע או עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע או עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

ג. 3 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה של תקיפת שוטר או עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה או עבירה של התנהגות העלולה להפר את שלום הציבור.

ד. פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים מיום שחרורו.

בנסיבות שתוארו לעיל, לא ראיתי לפסוק פיצוי לנפגעי העבירה, ובהתחשב בנתוניו של הנאשם ובגילו, לא ראיתי לחייבו בתשלום קנס.

ניתן צו כללי למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה ו/או התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום י"ב כסלו תשע"ט, 20/11/2018 במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט